

Phần 20

Chương 58

Tìm Được

Ngay hôm sau, Lục Thố xuống máy bay đi ra cửa liền nhìn thấy Mạc Tuy. Cô đang nhảy lò cò, thấy anh ta vội vã vẫy tay.

Lục Thố cười, bước nhanh tới, “Chờ lâu chưa?”

“Không sao! Cũng không lâu lắm!”

Sau đó hai người bắt xe cùng về khách sạn, Mạc Tuy nhận ca, Lục Thố thì trở về phòng nghỉ ngơi, đêm khuya sau khi giải quyết xong công việc lại tới chỗ Mạc Tuy.

Hai năm qua, lúc rảnh rỗi Mạc Tuy có học chút nấu ăn, hiện giờ nấu nướng cũng có bài có bản rồi, nguyên liệu thì chuẩn bị sẵn từ sáng.

Cô thuần thục đeo tạp dề, bật bếp nóng chảo chuẩn bị xào rau.

Lục Thố tựa vào cửa nhìn, đây là lần đầu tiên anh nhìn bóng lưng một cô gái nấu cơm, cảm thấy rất mới mẻ, trong lòng lại tràn ngập một cảm giác không thể nói rõ, giống như... Một gia đình?

Lúc này có người gõ cửa, Mạc Tuy vẫn không ngừng tay, vẻ mặt khó hiểu, “Lúc này còn ai đến nữa nhỉ? Chủ nhà sao? Tiền thuê nhà theo quy định hình như tôi chưa trả.”

Cô nói với Lục Thố: “Anh ra mở cửa xem là ai!”

Lục Thố đi mở cửa, nhưng một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng.

Mạc Tuy gọi vọng ra: “Là ai đấy?”

Không ai trả lời.

Cô lại đảo muôi vài cái, tắt bếp, lau tay vào tạp dề rồi đi ra ngoài.

“Ai đấy? Đêm hôm khuya khoắt sao...” Bỗng dưng dừng lại.

Phương Như Thần đang đứng ở cửa đối diện Lục Thố, ánh mắt lạnh lẽo nặng nề, cơ thể cao ráo dưới bộ tây trang thẳng như từng bách. Anh nghe tiếng quay đầu lại nhìn, ánh mắt sững sờ trong giây lát sau đó lập tức biến thành vui vẻ.

“Mạc Tuy!” Anh gọi, muốn nói một câu ‘đã lâu không gặp, giờ em thế nào?’ Nhưng lại không thốt ra được thành lời.

Mạc Tuy nhìn Lục Thố, anh ta đang cau mày dường như cũng không ngờ anh sẽ đến.

Phương Như Thần đẩy Lục Thố ra đi thẳng tới, nhìn bốn phía, “Em luôn ở đây sao? Hoàn cảnh cũng không tồi.”

Lục Thố đóng cửa lại xoay người, đi đến bên cạnh Mạc Tuy, hai người đều không đáp lời.

Phương Như Thần nhìn bọn họ đứng cạnh nhau cảm thấy vô cùng chướng mắt, đi dèp lê giống nhau như ở chung một nhà.

“Sao không nói gì?” Anh cười cười.

Mạc Tuy nâng tay, “Anh Phương, mời ngồi!”

Anh Phương? Phương Như Thần rũ mắt xuống, lặng lẽ ngồi xuống.

Mạc Tuy hiện giờ không còn tâm trạng nấu cơm tiếp, Lục Thố chắc cũng không hứng thú ăn cơm nữa. Cô đi pha hai chén trà bung ra đặt trước mặt hai người, sau ba người mỗi người ngồi một góc.

Lục Thố lên tiếng trước: “Sao cậu lại đến đây?”

Phương Như Thần nhấp một ngụm trà, mắt cũng không thèm ngước lên: “Vì sao tôi không thể đến?”

“Cậu biết từ khi nào?”

“VẬY còn cậu biết từ khi nào?” Phương Như Thần ngoại trừ phần nộ còn có cảm giác thất vọng khi bị bạn tốt phản bội. Anh lạnh lùng nhìn Lục Thố, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn kỹ anh ta, “Tôi nghĩ cậu tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích, chẳng qua không phải bây giờ. Tôi có thể cho cậu vài ngày cân nhắc, Lục Thố, chúng tôi quen nhau từ lúc mới lọt lòng, cậu đừng khiến tôi thất vọng lần nữa!”

Lục Thố tránh ánh mắt của anh, chuyện này quả thật là anh ta ích kỷ. Từng câu từng chữ Phương Như Thần nói đều đánh vào tim anh ta, không phải không chột dạ, nhưng nếu được chọn lại một lần có lẽ anh ta sẽ vẫn làm như vậy.

Lúc này Mạc Tuy chột lên tiếng, giọng điệu bình thản, “Không trách Lục Thố, là tôi bảo anh ấy đừng nói cho anh.”

“Vì sao?” Phương Như Thần quay sang cô. “Không muốn gặp anh đến thế sao? Rốt cuộc anh đã làm chuyện đại gian đại ác gì khiến em ghét anh như vậy?”

Anh quả thực không hiểu, chuyện hai năm trước thật sự nghiêm trọng như vậy sao?

Mạc Tuy nhìn ngón tay mình, ánh mắt có chút trống rỗng, cô gật đầu, “Phải, không muốn gặp.”

“Lý do?”

“Không muốn gặp anh chẳng lẽ không phải là lý do sao?” Mạc Tuy ngẩng đầu nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nhìn vào mắt anh từ khi anh bước vào cửa. Khi vừa bỏ đi cô quả thực vô cùng căm hận, nghĩ rằng nếu quả có một ngày cô gặp lại người này, khi đó trong tay có cái gì cô liền ném cái đó, xả giận một phen rồi phui tay chạy lấy người.

Nhưng hiện giờ gặp lại cũng chỉ thế này mà thôi, hoàn toàn không có phần nộ như lúc xưa từng nghĩ. Ngoại trừ ngực hơi nhói lên thì không khác gì với gặp những người khác. Cô không biết vì sao, có thể là thời gian dài, cảm xúc khi đó bị mài mòn; có lẽ là vì trưởng thành hơn hai tuổi, đã trở nên thành thục; cũng có thể vì người đàn ông trước mắt đã trở nên xa lạ, không tìm thấy bóng dáng khi xưa nữa.

Phương Như Thần cũng phát hiện sự thay đổi của Mạc Tùy, ngoại trừ bề ngoài cùng tính cách còn có ánh mắt cô, hoàn toàn bình thản, không thấy chút phần nộ nào.

Nhưng anh thà đối mặt với Mạc Tùy nóng nảy gắt gỏng khi đó còn hơn, ít nhất còn có thể tìm chút sơ hở từ những lời nói trong cơn nóng giận, không giống hiện giờ, thâm trầm hờ hững như không gì có thể kích thích được sự hào hứng của cô.

Anh thở dài, “Không tính lý do từ phía anh.”

“Vậy thế nào mới tính?”

Thế nào mới tính? Anh biết trả lời thế nào? Lý do nào có thể khiến anh buông tay Mạc Tùy ư? Nhưng trên thế giới này làm gì có lý do nào có thể khiến anh buông tay Mạc Tùy? Cho dù là chết cũng không được.

Mạc Tùy nói tiếp: “Anh Phương hoặc Phương Tổng, tôi muốn nói khoảng thời gian chưa đầy một năm ấy đối với cuộc đời dài đằng đặc của chúng ta mà nói quả thật ngắn đến mức không đáng nhắc tới, anh tội gì phải giữ rịt lấy nó? Thân phận, gia thế, hoàn cảnh trưởng thành của chúng ta cách biệt một trời một vực, vốn dĩ sẽ chẳng sao giờ gặp nhau, có tất yếu phải vì một sai lầm mà canh cánh trong lòng không?”

Phương Như Thần tròn tròn mắt, “Em cảm thấy đó là sai lầm?”

Mạc Tùy lạnh nhạt gật đầu, “Đúng, là sai lầm, hơn nữa tôi rất hối hận, nếu được làm lại một lần tôi tuyệt đối sẽ không đưa người lạ về nhà.”

Tim Phương Như Thần lạnh đến phát run, sự tồn tại của anh bị một câu nói nhẹ như lông hồng của cô xóa bỏ, nỗ lực duy trì vẻ lịch thiệp bị cô dễ dàng đánh vỡ.

Đó là ràng buộc duy nhất giữa bọn họ, cô lại nói là sai lầm, cô còn hối hận, sao cô có thể hối hận? Sao có thể?!

Lục Thổ uống một ngụm nước, lúc này nói: “A thần, muộn rồi, về đi, có việc để ngày mai nói.”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Phương Như Thần quát, sau đó trừng mắt nhìn Mạc Tùy, “Đó không phải sai lầm, với anh đó là chuyện đúng đắn nhất đời này anh từng làm, em không chấp nhận anh chỉ chứng tỏ em không hiểu anh. Mạc Tùy, anh sẽ cho em biết sự xuất sắc của anh, ưu điểm của anh, chúng tôi vô cùng thích hợp.”

Mạc Tùy cúi đầu, không đáp, cô không biết còn có thể nói cái gì. Con người cô bây giờ nói được nhiều như vừa rồi đã là rất hiếm thấy rồi, hơn nữa cô cũng đã thể hiện rõ suy nghĩ và lập trường của mình rồi.

Ưu và khuyết điểm của Phương Như Thần cô đều biết, tuy rằng đã từng cố phủ nhận nhưng không có nghĩa là không tồn tại, chỉ có điều...

Mạc Tùy có chút đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương. Quen với việc có người bên cạnh rồi lại bị vứt bỏ là chuyện rất tàn khốc, rất khó để lại tin tưởng một người khác. Nếu đến cuối cùng lại vẫn chỉ còn một mình thì tội gì phải quen với việc được chia sẻ? Thế giới này ngoại trừ bản thân ra, không ai có thể vĩnh viễn không rời xa.

Sự im lặng của cô khiến cảm xúc của Phương Như Thần có chút mất khống chế. Anh đột nhiên đứng dậy đi đến kéo Lục Thổ đứng lên. Lục Thổ nhú mày, “Cậu làm gì thế?”

Chương 59

Không Khống Chế Được

Phương Như Thần không thèm để ý đến anh ta, tóm hai tay anh ta đẩy ra ngoài. Lục Thổ không phải người thích vận động, sức lực hai người cách biệt nên anh ta phản kháng cũng chẳng có tác dụng gì, bị động lùi ra xa.

“A Thần, cậu làm gì vậy? Đừng đùa nữa, mau buông ra!”

“Câm miệng lại!” Anh quăng anh ta ra ngoài cửa rồi đóng sầm cửa lại.

Lục Thổ hơi lão đảo, xoay người nhìn cánh cửa đóng chặt, cảm thấy khóc dở mếu dở, rồi sau đó thờ dài. Cũng chỉ có lúc gặp chuyện liên quan đến Mạc Tùy cậu ấy mới có thể mất đi sự bình tĩnh thường ngày như thế, dường như lại giống với hồi mới tìm thấy cậu ấy, vừa ấu trĩ vừa nóng nảy.

Mạc Tùy không kịp phản ứng trước những hành động của anh, đến khi hoàn hồn thì Lục Thổ đã bị đuổi ra ngoài mất rồi.

Cô nhú mày: “Anh làm gì vậy? Đó là Lục Thổ mà!”

Sau đó cô đứng dậy định đi mở cửa, Phương Như Thần kéo cô vào lòng mình, “Định mở cửa cho hắn sao? Mới như vậy đã không nở bả sao?”

Hai người cách nhau rất gần, hô hấp của Phương Như Thần gần như phả thẳng trên mặt cô, sự ám áp khác thường này làm cô hết sức mất tự nhiên.

“Anh đừng quá đáng, đây là nhà tôi, mong anh tôn trọng một chút.” Mạc Tùy lạnh lùng nhìn chằm chằm anh, nói.

Sự chông chéo bình thản đến lạnh lùng của người đối diện cũng như sự bảo vệ của cô dành cho Lục Thổ làm đầu Phương Như Thần đau đớn. Anh không hiểu vì sao Mạc Tùy lại có thể có liên hệ với Lục Thổ, hai người họ liên lạc với nhau

từ bao giờ, hay là họ vẫn luôn liên lạc suốt hai năm qua. Vậy trong thời gian không có anh ở đây hai người đã có quan hệ thế nào, tại sao họ phải lừa anh, anh đã tìm cô lâu như thế, tại sao chứ?!

Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu trong lòng, đau đớn như thể muốn nổ tung. Anh hối hận, anh đã hối hận từ lâu rồi, sao khi ấy anh phải để ý nhiều chuyện như vậy mà không chọn Mạc Tuy.

Cô đã cho anh cơ hội sao anh không nắm lấy, biết rất rõ vì chuyện riêng của gia đình mà Mạc Tuy rất thiếu cảm giác an toàn sao anh còn nói dối cô?

Hai năm, hai năm có thể thay đổi rất nhiều thứ, bên cạnh cô có hay chẳng những người khác, người ấy có phải là Lục Thố không, họ có phải cũng sống như người yêu không, như ngày xưa anh với cô?

Hình ảnh hai người đứng sóng vai lúc vừa vào cửa anh nhìn thấy lại ủa vào trong óc.

Phuong Như Thần khẽ gầm lên một tiếng, ép Mạc Tuy lên vách tường, khuôn mặt méo mó vì sự ghen tuông điên loạn, toát lên sự dị dạng đáng sợ.

Ngón tay đè chặt trên đôi môi mềm mại của cô dùng sức cọ sát, nói bằng một giọng như rên rỉ: “Chỗ này có bị hấn chạm qua không? Hử?”

Mạc Tuy hơi hoảng sợ, sợ hãi nhìn anh, đau đớn trên môi làm cô bất an, tròn tròn mắt.

Cô quay đầu qua một bên, giọng run rẩy: “Anh làm cái gì đó! Buông ra!”

Phuong Như Thần nhìn vào mảnh da trắng nõn trên cổ lộ ra khi cô quay đầu, neho mắt lại, rồi không do dự cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi thong thả và trân trọng chà đạp trên làn da trơn mịn, đã lâu quá rồi.

Mạc Tuy sững sờ, da gà nổi đầy, sự bình tĩnh miễn cưỡng giữ lại cuối cùng cũng sụp đổ. Cô quát: “Đồ khốn, anh đang làm gì? Buông ra, cút!”

Sự phản kháng của cô không có tác dụng gì với Phuong Như Thần, anh dễ dàng không chế tay chân cô, đầu lưỡi từ từ di chuyển sang một hướng khác.

Mạc Tuy cố gắng giãy giụa, muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của anh, nhưng lại làm cho hô hấp của người kia ngày càng dồn dập, đôi mắt càng thêm say mê. Anh ngẩng đầu nhìn Mạc Tuy, rồi đỡ lấy đầu cô dùng sức hôn.

Khi môi lưỡi chạm nhau, Phuong Như Thần phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, lưu luyến trong cổ.

Khi Mạc Tuy nhận ra mình không thể đẩy được anh thì không giãy giụa nữa, để kệ anh muốn làm gì trên người mình thì làm.

Cho đến khi quần áo từng món từng món rơi xuống, anh rời môi cô tìm kiếm đến những nơi khác, Mạc Tuy mới nhìn ánh đèn vàng mờ ảo trên đầu mình, bình tĩnh: “Nếu anh muốn phát tiết đến thế thì chúng ta có thể lên giường, ít ra sẽ thoải mái hơn. Tôi cũng có nhu cầu của tôi, chúng ta có thể thỏa mãn lẫn nhau.”

Cái đầu đang dụi vào ngực cô dừng lại, sau đó từ từ ngẩng lên, khi hai ánh mắt chạm nhau, anh nhận ra trong mắt người kia ngoài sự tĩnh lặng thì chẳng có chút trầm mê nào, như một gáo nước lạnh tạt vào đầu anh, lạnh buốt đến xương.

Anh buông cô ra, hoảng loạn lùi một bước, nhìn Mạc Tùy tỉnh táo tự chỉnh lại quần áo, anh quát lên trong tuyệt vọng: “Anh không cần chuyện đó, em biết rất rõ, anh yêu em, Mạc Tùy! Anh yêu em, vì sao em không thể yêu anh như thế! Cho dù chỉ là một phần mười thôi cũng đủ rồi!”

Đầu ngón tay đang cầm quần áo chợt run lên, rồi lại tiếp tục yên lặng.

Phương Như Thần nhìn cô với một khuôn mặt đau thương, nhưng anh không biết phải làm sao, đứng trước Mạc Tùy anh hoàn toàn bất lực. Rõ ràng giờ anh đã giỏi giang hơn xưa, vậy tại sao lại càng không thể nói ra lời?

Anh đau đớn ngồi phịch xuống sofa, cúi đầu, vò tóc.

Về mặt Mạc Tùy phức tạp, đối diện với một người mất lý trí như thế, cô cảm thấy như thể mình đã gặp lại “Tùy Kỳ”, mọi hành động của anh đều không khác xưa chút nào.

Mạc Tùy đi thẳng về phòng, trước không nói có thể đuổi người ngoài kia ra ngoài hay không, ít ra cũng đừng nên chọc giận anh tiếp làm gì, tránh lại xảy ra chuyện gì không tốt.

Đêm đó chẳng ai có thể ngủ ngon, nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, như thể cả thế giới bên ngoài đang cùng thức với họ.

Ngày hôm sau, Mạc Tùy thức dậy liền thấy Phương Như Thần đang đứng bên cửa sổ, quay lưng về phía cô nói chuyện điện thoại, giọng nói lạnh nhạt lưu loát, tư thái cao ngạo tuấn tú, như thể sự điên cuồng hôm qua chỉ là một ảo giác nhất thời.

Cho đến khi anh quay người lại, cổ áo chật vật những nếp nhăn và hai mắt đỏ vằn tơ máu mới chứng minh cô không nằm mơ.

Anh nhanh chóng cúp điện thoại, cười đi tới, “Dậy rồi hả? Đi tắm đi rồi ăn sáng, anh làm cháo em thích ăn nhất đó, tuy không đủ nguyên liệu nhưng mùi vị cũng không tệ lắm đâu.”

Mạc Tùy nhìn lên trên bàn, rồi quay người vào nhà tắm rửa mặt chải đầu. Mắt Phương Như Thần tối sầm lại.

Khi cô đi ra, anh đã bày xong bát đĩa, Mạc Tùy yên lặng ngồi xuống bắt đầu ăn.

“Có nhạt quá không?” Phương Như Thần căng thẳng nhìn cô.

Mạc Tùy chỉ lắc đầu.

Sau khi ăn xong Phương Như Thần muốn dọn bát, cô lại né người qua một bên, cầm bát đứng lên tự mình mang vào bếp rửa.

Tay anh khựng lại trên không rồi chán nản hạ xuống, anh nhìn bóng hình cô độc trong bếp, cảm thấy thất bại, còn khó chịu hơn cả trước đây bị cô xua đuổi.

Lúc ra cửa Mạc Tuy cầm một cái túi từ tủ giày, bên trong phòng lên không biết đựng gì. Phương Như Thần hơi ngạc nhiên, nhưng không hỏi, anh hơi sợ phải nói chuyện với cô.

Khi tới khách sạn, Phương Như Thần vẫn bám theo cô. Trên đường đi gặp vài người quen, nhìn thấy anh đi sau Mạc Tuy đều ngạc nhiên. Người lớn tuổi nói chuyện đều không e dè, thấy vậy chỉ cười nói: “Cậu trai này đẹp thật đấy, còn đẹp hơn A Mai thị trấn mình.”

Nói xong, cả mấy người đều cười, A Mai là một cô gái sinh ra và lớn lên ở thị trấn bên bờ biển này. Cô ấy là đại mỹ nữ được mọi người ở đây công nhận.

Phương Như Thần nghe xong câu ấy cũng không giận, lễ phép gật đầu cười cười với họ.

Mạc Tuy đi vào khách sạn, thấy Lục Thố ngồi một góc ăn sáng, đặt gói đồ trên tay lên bàn, “Coi như bồi thường bữa cơm không thành hôm qua!”

Lục Thố liếc mắt nhìn sắc mặt không lấy gì làm đẹp của Phương Như Thần, cười cười, lấy các thứ ra, là một vỏ sò lớn. Đối với người vùng biển vỏ sò chẳng phải thứ gì đặc biệt, nhưng vỏ sò này có màu rất lạ, năm màu xếp lớp trái đều.

Mạc Tuy nói: “Cái này là dân biển ở đây đi đánh cá mang về, tôi thấy đẹp nên mua, anh đừng chê.”

“Không đâu, rất đẹp!” Anh ta để lại vỏ sò vào trong túi, đặt lên đũa.

Mạc Tuy gật đầu quay người vào trong phòng.

Phương Như Thần không đi theo nữa, ngồi xuống đối diện Lục Thố, mắt tròn tròn nhìn anh ta.

Lục Thố đảo đũa hai lần cũng không ăn nổi nữa, đặt đũa xuống bắt đầu nói chuyện, “Hành lý của cậu đâu?”

Anh bình tĩnh đáp hai chữ, “Không mang!”

“Đi tay không tới à?” Lục Thố kinh ngạc nhìn anh, “Ở đây có nhiều thứ không mua được lắm.”

“Đừng nói nữa!” Phương Như Thần mắt sắc lạnh, “Giải thích!”

“Giải thích cái gì?”

“Tìm được Mạc Tuy lúc nào? Sao không nói cho tôi?” Anh dừng một chút, rồi khó khăn nói nốt, “Quan hệ hiện tại của hai người là gì?”

“Mấy tháng trước tôi tới đây giải quyết vụ sự cố vô tình gặp lại cô ấy. Còn về việc sao không nói cho cậu, cậu cũng biết rõ Phương thị mới ổn định chưa được bao lâu, còn có nhà họ Trần, tôi nghĩ không để cậu biết thì tốt hơn, vả lại bản thân tôi cũng có cảm tình với Mạc Tuy.” Thấy ánh mắt không tốt đẹp gì của Phương Như Thần, Lục Thố gơ hai tay, “Ok, tôi biết việc này tôi xử lý không

có tâm lăm, nhưng đối mặt với cô gái mà mình thích đàn ông ai mà chẳng ích kỷ.”

Phương Như Thần dồn sức đập cả hai tay xuống bàn, “Cô ấy là của tôi, cậu vút ngay cái tình cảm không nên có của cậu đi.”

Chương 60

Tùy Kỳ Khóc

Lục Thố nhíu mày, “A Thần, cậu bình tĩnh một chút, cậu đừng quên còn có Trần Lăng.”

“Liên quan quái gì đến cậu?” Phương Như Thần nâng tay chỉ vào Lục Thố, “Tôi nói cho cậu biết, Mạc Tùy là của tôi, chỉ có thể là của tôi, tôi có thể không cần Phương thị, nhưng tuyệt không thể mất cô ấy.”

Lục Thố khiếp sợ, sau đó cũng nổi giận, “Cậu nói vớ vẩn gì thế, cậu điên rồi!”

“Cậu thì biết cái gì, Phương thị mắt có thể bắt đầu lại, mắt Mạc Tùy cậu bảo tôi đi đâu tìm?” Hai năm, hai năm qua anh không đêm nào được an giấc, trong lòng bất an lo sợ Mạc Tùy gặp chuyện ngoài ý muốn, hoặc đã có người khác mà quên anh. Những suy đoán này luôn khiến anh phát điên, nếu nửa đời sau vĩnh viễn phải sống như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Nhưng bắt đắ dĩ và sợ hãi ấy không ai biết, không ai hiểu.

Lục Thố trợn mắt nhìn anh như nhìn một kẻ điên, khi nhận ra những gì anh nói đều là thật đành bắt đắ dĩ nói: “Vậy khi nào cậu về?”

“Tôi không về!”

“Cái gì?”

“Công ty có việc có thể gọi điện thoại cho tôi hoặc gửi mail, tôi không về!” Dừng một chút, lại nói: “Còn có, buổi chiều cậu về trực công ty.”

“Cái gì?” Lục Thố lần này thực sự biến sắc, đây rõ ràng là muốn đuổi anh ta đi!

“A Thần, cậu đừng đùa! Đây không phải trò đùa, cậu sao có thể rời công ty!” Anh ta nghiêm túc nói.

“Nói ít thôi, tôi tự có tính toán của tôi.”

Nói xong anh đứng dậy đi vào buồng trong, Mạc Tùy đang ngồi trước máy tính xem danh sách khách đăng ký, chỉ cách một bức tường đương nhiên cô nghe được cuộc nói chuyện của hai người.

Phương Như Thần không quấy rầy cô, ngoan ngoãn ngồi xuống ghé bên cạnh.

Tâm tư của Lục Thổ trong lòng mọi người đều hiểu, nhưng địa vị của anh ta trong lòng Mạc Tuy từ trước đến nay đều không thay đổi. Điểm này cô có thể cam đoan. Có lẽ chính Lục Thổ cũng hiểu, hơn nữa anh ta cũng biết dựa theo tình huống hiện tại mình không có phần thắng, bởi vậy cũng không quá phản đối quyết định của Phương Như Thần, xế chiều hôm đó liền xách hành lý đi mất.

Phương Như Thần lại bắt đầu quần lầy Mạc Tuy, có đôi khi thất thần chợt cảm thấy ngoại trừ hai năm trông rỗng thì không có gì thay đổi, đợi đến khi hoàn hồn lại tự giễu, sao có thể không có gì thay đổi chứ?

Giờ tan làm, Phương Như Thần đứng chắn đường Mạc Tuy đòi đi mua quần áo. Ráng chiều đỏ như lửa chiếu lên mặt anh càng thêm quyến rũ mê người.

“Anh có thể vào nội thành mua!” Mạc Tuy nói.

“Em đi với anh.”

“Tôi không rảnh.”

“Anh không biết đường.”

Phương Như Thần quấy rối vô cùng nhuần nhuyễn, anh đã sẵn sàng tinh thần kháng chiến đến cùng. Anh đã dự đoán được Mạc Tuy cuối cùng sẽ đồng ý, nhưng không ngờ lại dễ dàng như vậy.

Cô không tiếp tục tìm lý do nữa, chỉ lạnh nhạt gật đầu, “Được!”

Sau đó cô xoay người dẫn anh đi ra ngoài. Đây là kết quả anh muốn, nhưng đối diện với khuôn mặt thản nhiên như mặt nước lặng sóng của Mạc Tuy anh lại cảm thấy thật mất mát.

Đến nội thành anh nghĩ cách để Mạc Tuy nói chuyện, nhưng phản ứng của cô không phải lắc đầu thì là gật đầu, nhiều nhất cũng chỉ một hai con chữ.

“Đi thôi, đi ăn cơm!” Đền đường vừa bật, anh xách theo đồng hồ, đề nghị.

“Không cần.”

“Đi thôi, giờ về nhà lại phải chuẩn bị đồ ăn, cũng không biết phải chờ tới khi nào.”

Mạc Tuy vẫn lắc đầu, “Không cần, anh ở lại đây mà ăn, tôi đi trước!”

Sao anh có thể để cô đi như vậy? Anh giữ cô, bắt đắ dĩ gọi, “Mạc Tuy!”

Mạc Tuy thong thả nhưng kiên quyết rút tay ra, “Phương Như Thần!”

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, thật xa lạ.

“Rót cuộc anh muốn thế nào? Anh muốn tôi cùng anh đi mua quần áo, tôi đi. Nếu anh nhất định muốn tôi cùng anh đi ăn cơm, được, tôi cũng có thể đi, nhưng cũng phải có giới hạn được không? Tôi rất mệt, tôi muốn về nhà ăn cơm rồi đi ngủ, yêu cầu của tôi không khó chứ? Anh có thể đừng làm tình làm tội tôi nữa được không?”

Cô không muốn có liên quan đến người và việc trước kia nữa, cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô chỉ muốn ở một mình, tại sao lại không được?

Phương Như Thần ngẩn người, sắc mặt trở nên trắng bệch. Hiếm khi cô nói dài như vậy, lời nói cũng không nặng nề, nhưng lại khiến anh cảm thấy cực kỳ xấu hổ và chật vật.

Anh rũ mắt, nói nhỏ: “Anh chỉ muốn ở bên em thêm một lát.”

“Nhưng tôi không muốn.”

“Anh xin lỗi.”

Hai người lại quay về trấn nhỏ, Phương Như Thần nhìn đồng quần áo trong tay lúc này chỉ thấy thật châm chọc.

“Anh đừng đi theo tôi nữa.” Mạc Tùy vừa đi vừa nói, “Tôi sẽ không để anh ở cùng.”

Phương Như Thần nhìn bóng lưng cô, không nói gì.

Đến cửa nhà trọ Mạc Tùy cũng không mở cửa đi vào, mà ngồi bệt xuống đất, ngẩn người nhìn mặt đất.

Phương Như Thần muốn ngồi bên người cô, đi vài bước lại dừng lại, ngồi xuống đối diện cô.

Hai người đều không nói gì, từng giây từng phút trôi qua, Phương Như Thần thì thoảng liếc nhìn cô, vẻ mặt càng ngày càng bi thương.

“Em có từng thích anh không?” Thật lâu sau anh hỏi.

“Từng thích!”

“Vậy vì sao lại dễ dàng buông tay như vậy?”

Mạc Tùy sau một lúc lâu mới đáp, “Có lẽ vì tôi vốn là người vô tình.”

Phương Như Thần không nói nữa, đứng lên đi ra ngoài, đi được một đoạn, quay lưng về phía cô nói: “Mau vào nhà ăn cơm đi, ngày mai anh lại đến tìm em.”

Tiếng bước chân xa dần, cho đến khi biến mất.

Ánh mắt Mạc Tùy trống rỗng, ngồi thừ ra thật lâu mới vào nhà.

Từ đó Phương Như Thần không quấy rầy cô nữa, chỉ cố gắng hết sức chăm sóc cô trong phạm vi anh có thể làm được.

Ví dụ như mang cho cô một chén trà nóng, mua một lọ thuốc nhỏ mắt, đưa một chiếc áo khoác...

Giống Lục Thổ anh cũng ở lại khách sạn này. Khi cô đi làm, anh ngồi ở sảnh giải quyết công việc của mình. Máy tính không biết được mang tới từ khi nào, một ngày phải hợp mấy lần, di động cũng kêu liên hồi. Mạc Tùy có khi có thể thấy quầng thâm rõ ràng dưới mắt anh.

Chờ Mạc Tuy tan tâm, anh sẽ đi theo từ xa đưa cô về nhà. Anh luôn đứng dưới tầng, chưa bao giờ đi lên. Dưới sân có bồn cây, bên cạnh là ghé đá, anh liền ngồi ở trên ghé, cho đến khi tầng hai tắt đèn.

Lần đầu tiên Trần Kiện nhìn thấy Phương Như Thần ngồi ở sảnh thì ngẩn người, khoe miệng chảy nước dãi, sau đó hét lên, “Vợ xinh đẹp!”

Sau này cậu ta liền biến thành cái đuôi của Phương Như Thần, mỗi ngày đều ngồi bên chân anh nhìn ngẩn ngơ. Ông chủ thấy cái vẻ ngu ngốc này của con trai thì vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng ít ra không cần đi tìm Trần Kiện khắp cả trấn cũng coi như là việc tốt, thế là cũng nhắm mắt mở mắt cho qua.

Phương Như Thần có khi rảnh rỗi cũng sẽ tán gẫu vài câu với cậu ta. Có một lần, anh hỏi: “Mạc Tuy ở đây có vui không?”

Trần Kiện ngây thơ, nói: “Đương nhiên là vui rồi, vợ nhỏ Mạc ngày nào cũng cười.”

Phương Như Thần nhìn biển khơi phía xa, “VẬY Ạ? THẾ CÔ ẤY CÓ NÓI CHUYỆN VỚI CẬU KHÔNG? NÓI CÁI GÌ?”

“Nói chuyện!” Trần Kiện gãi gãi đầu, ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu sau mới không xác định nói: “Vợ nhỏ Mạc rất ít nói chuyện.”

Phương thị hàng năm đều có đại hội công nhân viên, các thành viên hội đồng quản trị đều sẽ có mặt. Sau khi nhận được vô số cuộc điện thoại của Lục Thổ, Phương Như Thần chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

“Anh sẽ về nhanh thôi, nhiều nhất một tuần!” Trước khi đi một ngày anh nhào người lên quây, nói với Mạc Tuy.

Mạc Tuy cầm bút tính sổ sách, “Không nhanh cũng không sao.”

Phương Như Thần cười cười, “Anh sợ em chạy mất, hơn nữa một mình em ở đây anh rất lo. Mạc Tuy, thời gian còn dài, anh có thể đợi, cũng sẽ không tạo áp lực cho em, em có thể từ từ cân nhắc.”

Đời người khó đoán, rất nhiều chuyện không thể nói trước được. Ví dụ như thời gian, ai biết đời người sẽ dài bao nhiêu?

Phương Như Thần đi rồi, Mạc Tuy phát hiện mình lại thường xuyên nhìn nơi anh ngồi. Một người muốn tạo thành thói quen thật ra rất đơn giản, cho dù cố gắng kìm chế, cũng không thể phủ nhận không có anh vẫn sẽ có chút không quen.

Hiện giờ là mùa hạ, vùng ven biển nhiều nhất chính là bão, một năm bão lớn bão nhỏ cũng có mấy lần, nhưng chưa bao giờ đổ bộ vào thị trấn nhỏ này.

Buổi tối hôm Phương Như Thần rời đi cục khí tượng thủy văn thông báo bão sắp tới, nhưng không ai để ý, phòng hộ cũng chỉ làm qua loa. Nhưng ba ngày sau bão đổ bộ, trấn nhỏ bất hạnh nằm trong tâm bão.

Đây là cơn bão lớn nhất trong suốt mấy chục năm qua, thiết bị điện tê liệt, tất cả thiết bị liên lạc gián đoạn, cả thị trấn bị mưa to gió lớn tàn phá.

Phương Như Thần xem được tin tức lập tức gọi điện thoại cho Mạc Tuy, nhưng không gọi được.

Anh ngần người, sau đó khoác áo đi ra ngoài. Nơi này ít nhiều cũng bị ảnh hưởng thế nên trời cũng đang mưa. Anh lái xe đến thẳng sân bay, nhưng tất cả các chuyến bay đến thị trấn J đều đã bị hoãn.

Anh đành lái xe đi, trong lúc đó cũng không ngừng gọi điện thoại cho Mạc Tuy, nhưng cũng chỉ nghe được câu nói không có tín hiệu của tổng đài. Trên radio đang không ngừng đưa tin ảnh hưởng của cơn bão, nghe tới thị trấn của Mạc Tuy có nhà sập Phương Như Thần sốt ruột đến phát điên. Hôm nay Mạc Tuy trực tối, khách sạn đều là nhà đã xây lâu năm, không biết chừng...

Anh đâm mạnh lên vô lăng, mắt vẫn đỏ.

“Mạc Tuy!” Anh gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục tăng tốc, xe lao đi như tên bắn.

Nhưng qua mấy trạm thu phí lại phát hiện đường cao tốc cũng bị chặn.

Mãi tới tối hôm sau Phương Như Thần mới đến nơi. Lúc này trời vẫn đang mưa như trút nước, cây cối ven đường gần như đều bật gốc, khắp nơi là mảnh mái nhà la liệt, xe cứu hỏa xe cứu thương liên tiếp dừng ở ven đường.

Phương Như Thần càng nhìn càng kinh hãi, lúc này đã có điện và tín hiệu, nhưng anh vẫn không gọi được cho Mạc Tuy.

Anh dầm mưa chạy tới thị trấn, nước mưa quất vào mặt đau gần như không mở được mắt. Đến khách sạn anh gọi mấy lần lại phát hiện không có ai, liền vội vàng chạy tới nhà Mạc Tuy. Đi ngang qua một tòa nhà sập, nơi đó vây đầy người, ngay cả ông chủ khách sạn cũng đứng đó, ông ấy cũng thấy Phương Như Thần vội vàng vẫy tay gọi anh qua.

Phương Như Thần do dự chạy tới, nghe thấy ông ấy đang hô cái gì đó, tới gần mới nghe rõ, ông ấy nói: “Nhanh lên, Mạc Tuy bị kẹt phía dưới!”

Phương Như Thần khựng lại, chân mềm nhũn suýt nữa không đứng nổi. Mạc Tuy, anh lập tức chạy như điên tới.

Trần Kiện lau nước mắt đang thì thào gọi vợ nhỏ Mạc.

Tất cả mọi người đang chuyển đá và bùn đất, trời vẫn mưa, mọi người cũng không dám làm mạnh sợ đất sụt tiếp.

Nhà này chỉ có một bà lão cao tuổi, rất thân với Mạc Tuy. Trời bão bà ấy lo cho đàn gà con muốn ra che gió che mưa cho chúng nó, đúng lúc Mạc Tuy tan tầm đi qua. Thấy vậy cô liền chạy vào giúp, kết quả là vừa che kín chuồng gà, nhà liền sập. Bà lão bất hạnh chết ngay tại chỗ, Mạc Tuy thì bị vùi bên dưới, nhưng theo mọi người nói thì cũng lành ít dữ nhiều.

Phuong Như Thần đột nhiên quay đầu trừng trừng nhìn người đang nói, vẻ mặt hung tàn, “Cô ấy không sao, cô ấy không sao hết, ông dám rửa cô ấy thêm một câu nữa xem?”

Người kia bị dáng vẻ của anh làm sợ hãi, lùi một bước, ngượng ngùng im lặng.

Mà Phuong Như Thần đã không còn tâm trạng để ý đến người khác, anh chạy giữa chỗ sập, bắt đầu dùng tay đào.

Mạc Tuy ở phía dưới, hơn nữa đã gần 20 tiếng. Ý nghĩ này khiến trái tim anh gần như chết lặng, không biết cô bị thương thế nào, không biết cô có còn tỉnh táo hay không, cho dù không muốn thừa nhận nhưng tình hình lúc này quả thật vô cùng nguy hiểm. Nếu Mạc Tuy không còn nữa...

Đôi mắt anh đỏ lừ, cắn chặt môi dưới nhẫn nhịn. Nhất định sẽ không sao, cô là Mạc Tuy, nhất định sẽ không sao hết.

Lúc trước anh không đi thì tốt rồi, cô nhất định rất sợ hãi, nếu anh ở bên cô có lẽ cô sẽ đỡ sợ hơn một chút?

Hai tay không bao lâu liền đầm đìa máu, anh lại như chết lặng, tiếp tục đào bới. Bên cạnh có người bắt đầu không đành lòng lắc đầu, gần như đã không còn hi vọng.

Lúc này bên cạnh đột nhiên có người kêu, “Ồ đây, nhanh qua đây, cô ấy ở đây này!!”

Đó là góc chết mấy tầng đá lớn đổ dựa vào nhau, Mạc Tuy chập vạt nằm trong góc, bị thương cụ thể thế nào chưa biết, nhưng dưới ánh đèn có thể thấy lớp bùn phía dưới đã bị nhuộm thành màu đỏ, nước mưa rơi xuống còn có máu loãng tiếp tục chảy ra.

Phuong Như Thần gọi cô như điên dại, nhưng cô không hề phản ứng, thân thể đưa lưng về phía mọi người mềm oặt nằm trong lớp đổ nát, không chút động đậy.

Lại qua tầm hai tiếng, Mạc Tuy mới được cứu ra. Cô nằm ở cang, trên mặt dính đầy máu và bùn, gần như không nhìn rõ khuôn mặt nữa.

Vội vàng đưa cô vào bệnh viện, ở trong phòng phẫu thuật mấy tiếng, trong thời gian ấy còn lên cơn sốc mấy lần vì đầu bị thương mất quá nhiều máu. Phuong Như Thần thần thờ đứng ở hành lang bệnh viện, quần áo trên người còn đang nhỏ nước, có người bảo anh đi thay anh dường như cũng không nghe thấy, sắc mặt tái nhợt không khác gì người bị bệnh nặng.

Lục Thổ cũng đã tới đây, anh ta bị mấy thành viên hội đồng quản trị gọi điện thúc giục tới phát phiên mới tới. Đến nơi mới biết Mạc Tuy xảy ra chuyện, tình hình nguy cấp.

Anh ta tới bệnh viện, liếc mắt một cái liền thấy Phuong Như Thần thất hồn lạc phách, cả người dường như vừa mới vớt từ dưới nước lên.

Nhìn đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng đỏ, anh ta hỏi: “Tình huống như thế nào?”

Mắt Phương Như Thần giật giật, không đáp.

Lục Thổ cũng không nói nữa, vỗ vỗ vai anh như cổ vũ, cùng nhau đứng.

Trời tờ mờ sáng Mạc Tỳ được đưa ra, nhưng vẫn chưa qua thời kỳ nguy hiểm, phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt. 24 giờ tiếp theo Phương Như Thần luôn đứng ngoài phòng bệnh, không rời nửa bước, một ngày hai đêm anh không chớp mắt một phút nào, cũng không ăn lấy một miếng cơm. Lục Thổ khuyên rất hòng cũng không có tác dụng. Phương Như Thần như vậy khiến anh ta cũng đành bó tay.

Cũng may Mạc Tỳ thuận lợi vượt qua giai đoạn nguy hiểm, được đưa vào phòng bệnh thường. Giây phút ấy, Lục Thổ thấy Phương Như Thần đột nhiên khóc, hai tay che mặt vùi đầu vào đầu gối, hai vai run lẩy bẩy, chỉ có tiếng khóc òe nén đứt quãng thỉnh thoảng phát ra.